

S. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY '79

SCÉNA ALTERNATIVNÍ HUDBY

SKUPINA R.C.

Pátrat po historii skupiny R. C. znamená sledovat tři životopisy a nahodilost lidských setkání.

Například VLADIMÍR TOMEK /narozen 1950/, kdysi, před deseti lety, vedoucí folk-rockové skupiny Spaceman, baskytarista a kytarista, jehož školou byly melodie, harmonie a rytmy beatlesovských písní. Ve třiasedmdesátém roku zakládá Transit. Původní inspirace skupiny vycházející z desek bílých bluesmanů dostává v letech 1974-76 unifikovanou podobu českého bezkonceptního jazzrocku. Situaci rozuzluje náhodné setkání s rock'n'rollovým veteránem Miki Volkem. Kapela se přeskupuje, jazzově orientovaní členové odcházejí do Hemenexu a nový repertoár Transitu se buduje s ohledem na přechodného zpěváka. Jednoho dne roku 1975 se Tomek nachází v hledišti Rychty a sleduje vítězný duo jedné z mnoha part Turistického akademického klubu - výborného banjistu Ferdinanda Havlíka o kytaristu Jiřího Kolmana, kteří se stylově pohybovali někde mezi moderní country a středním proudem tehdejší pop music. JIŘÍ KOLMAN /narozen 1949/ se na LŠU učil hrát na housle. Studium mu tento nástroj zřejmě dokonale otrávil a od hraní si odpočívá v honičkách na fotbalovém hřišti. Pak začíná znovu od počátku, tentokrát na kytaru. V šestnácti letech hraje na baskytaru ve školní big beatové kapele. V prostředí TAK se setkává s Ferdou Havlíkem, hrájí spolu moderní country s důrazem na instrumentální stránku věci až jednoho večera na Rychtě získávají věnec buřtů jako cenu vítězství.

Ten večer se seznámili s Vladimírem Tomkem a zakládají trio s názvem R. C. Folk. V prosinci 1976 získávají na kvalifikačních zkouškách 100 % ohodnocení. Od této chvíle jsou častými hosty v pražských klubech, hlavně studentských.

V červnu loňského roku zemřel Ferda Havlík a opuštěné duo téměř půl roku nevystupuje. Přesto už někdy během léta jim "známý přes dalšího známého" dohazuje ke spolupráci jednoho houslistu. Tím byl MILOŠ VALENTA /narozen 1945/, houslista s LŠU, kterého v různých obdobích jeho života bylo možno slyšet hrát na klarinet, saxofon, trubku, klavír, cello či flétnu. Na vojně hrál big beat s Petrem Spá-

leným. O jazzu si povídal s Lubošem Pristovem, tou nešťastnou nadějí českého moderního jazzu. Po období hudební pasivity začal hrát renesanční a chrámovou hudbu jako houslista a hráč na basovou zobcovou flétnu, což provozuje dodnes. A veškerou světlejší hudbu hrává pouze v příležitostných nocích jisté chalupy na Šluknovsku. Koncem srpna 1978 se náhodně setkává v hospodě obce Jižná s Mariem Čísařem a přijímá jeho nabídku spolupráce se skupinou Bluesberry - přestože již několik týdnů odkládá slíbený telefonát Jirkovi Kolmanovi. S Bluesberry Valenta vystoupil na 7. PJD a na řadě blues sessions na Hanspaulce. Na podzim se konečně setkává s R. C. Folkem.

Pro amatérskou soutěžní přehlídku na 8. PJD si skupina připravila samozřejmě jiný repertoár, než jaký hraje v klubech. Tam hrájí a zpívají své vlastní písničky, které se nesnaží být ničím víc než písničkami hranými v klubu pro potěšení přítomných. Proto také skupina upustila od onoho stylově zavádějícího slova "folk" v názvu. Skladby - většinou vlastní - které uslyšíme, mají být zároveň vykročením k náročnějšímu, k náročnějšímu publiku a mapování vlastními možnostmi. Skupina hraje na akustické nástroje, pouze Valenta využívá phaseru. A ve svých aranžmá si nechávají dostatek místa pro ověření svých schopností instrumentálních i improvizovaných. Všichni tři si vzájemně spolupráci chválí, pravidelně se scházejí, a ač každý z nich působí ještě v některé jiné hudební oblasti, symbol R.C. je pro ně spojovým bodem jejich hudebních názorů.

./V.K./

R.C. - Jiří Kolman - Vysočanská 591, Praha 9

ZLUTÝ PES

Blues and boogie Inc.

Otevřu okno a podívám se ven na ulici končí jeden dlouhý den a každé z lidí něco má každé si svůj obojek v kapse hlídá...

Zkušebnou Vaška Lázníčka prošel snad každý kdo v Praze umí zahrát dvanáctku. Říká se dokonce, že jich tam bylo i několik z těch kdo ji zahrát neumí, ale to je zase jiná historie. Rozhodující okamžik nastal jednoho dne na

podzim roku 1978 a citlivější duše si vzpomenu, že tenkrát viselo blues doslova ve vzduchu.

Nejdříve vešel do místnosti Vašek, posbíral od minule zlámané paličky a zatopil v kamnech. V hlavě se mu honily myšlenky a pochybnosti, vždyť takových okamžiků už zažil až dost. Zanedlouho se venku ozvalo klapnutí dveří automobilu, z útrobu modrého STW vystoupil Tonda Smrčka se svou basovou kytarou, aby pokračoval tam, kde práce u Abraxas zanechal. Kdesi mezi Prahou a Ruzyní se mezitím pohupoval na zadním sedadle městského autobusu Honza Martínek. Jel trochu pozdě a pod paží svíral v papundeklové krabici svého Gibsona SG. Vzpomínal na to, jak hrál s kdekým, ale vůbec nejvíc mu vrátilo hlavou jak to ten Johnny Winter vlastně dělá.

Ve stejném okamžiku se blížil k Vypichu i jeho soused, mladičká kytarista Pěta Rožkanuk. Pokašlával, byl trochu nachlazen. V duchu slyšel svou první skupinu JPR a penicilín mu podlamoval nohy.

Onoho útemného odpoledne se na zkoušku chystali i dva povedení devičtí kumpáni Ivan Hlas a Ondřej Hejma. Hlasivkám dopřávali plzeňskou lázeň, a vůbec není důležité kde přesně to bylo. Jedním Fematem utčili památku Žitné, zaplatili a šli na tramvaj. Mezitím v Krči obrousil MUDr. Eduard Kuhn zbytky zubního kamene posledního ze svých pacientů, požádal sestru o saxofon a svůj jazzovou loď odplul do Dejvic.

Zástupy lidí a jeden žlutý pes kterej se nudí a nemá kam by vlez do větru strká studený nos vůbec nic nemá a jde bos...

Koncertů na veřejnosti nebylo mnoho. Ale každý z nich byl jiný. Mezi písničkami se objevily hospodské klasičky typu "Miláčku vrať se, sjedem to znova", vypjaté texaské blues Johna Nitzingera na počest kytaristů složené "Ruzynské boogie", i novější materialistická "Hlava-mapa".

Ono totiž:

Kdo se bojí na koncertě křičet hlasitěji než soused, ten ať si raději doma pouští desky. Kdo nenajde na Marjance San Francisco a na Lotyšském náměstí alespoň kousek Texasu, ten zbytečně utrací peníze za vstupenky. Kdo chce vychutnat hudbu Žlutého psa, nesmí moc přemýšlet.

A až se někdy dozvíte, že finanční třes vás krmí suchým zpěvem, věřte tomu, je to pravda.

Žlutej pes, ten to zná
sedí a do očí se mi dívá...

Ondřej Hejma, Ivan Hlas - zpěv, foukací harmonika

Jan Martínek, Petr Roš-
kanuk - el. kytara
Antonín Smrčka - bas. kytara
MUDr. Eduard Kuhn - saxofon
Václav Lázníček - bicí

Ondřej Hejma - Nikolaj Tesly 8, Praha 6

ŠVEHLÍK

- Můžete někdo veřejnosti vysvětlit, jak se liší Švehlík od Stehlíku?

Richter: Stehlík, to bylo dílo Fiedlera a Petra Křečana. Jenže duchovními otci Švehlíka jsou Richter, Fiedler a Hajdovský. To je ten hlavní rozdíl a myslím, že velmi důležitý!

- A kolikátou inkornací vlastně dnes Švehlík prožívá?

Hajdovský: Čtvrtou, ... ano, čtvrtou. První byl vlastně Stehlík.

Richter: To jsme vlastně neměli bubínka a musel stejně zaskočit Křečan, který nás předtím ze Stehlíka vyhodil. Pak jsme hráli s Pepou Bártů, toho pak vystřídal ... sakra, ani se nepamatuju, jak se ten kluk jmenoval - hrál s náma při jednom koncertě v Karlíně. No a teď teda v pěti.

- To vypadá, že co sestava, to koncert a žlus!

Hajdovský: V podstatě ano. S Křečanem jsme hráli loni v květnu, Bártů vydržel taky jen nakrátko a pak s námi byl, respektive nebyl u přehrávek...

-To zní poněkud divně. Ale vlastně se nelze divit - o vašich přehrávkách se vyprávějí legendy!

Richter: Po květnových Jazzových dnech jsme byli plni optimismu. Měli jsme tam úspěch. Ten Eden, kde jsme hráli potom se taky povedl a tak jsme si řekli, že kvalifikačky jsou naše. Ten Bártů byl taky dobrý ... Mělo to být v divadle Gong. Sjeli jsme se všichni, až právě na Pepu. Zabloudil a nemohl to najít. Čekali jsme na něj skoro do půlnoci, nikdo nám neřekl, že za týden jsou ještě jedny přehrávky, naopak - řekli nám, abychom teda hráli bez bicích. Nepředvedli jsme tam nic mimořádného, ale když jsme tam slyšeli některý hrůzy, který dostaly i 20%, tak bylo jasné, že jsme taky prošli. Tím spíš, že Lesík udělal teorii výborně. Jenže za týden nám přišel papír, že naše tvorba je na experimentální úrovni, a tudíž nás nedoporučují. Přitom nám vůbec nešlo, kolikaprocentní budeme, my jsme chtěli hlavně nějaké lejtro, že můžeme hrát.

- Kolikrát jste si od té doby zahráli?

Hajdovský: Jednou na Amatérské scéně. Nebylo to dobré. Od té doby prakticky půl roku jen zkoušíme. Máme hroznou potřebu zkonfrontovat to, co děláme s diváky. Už nás to hraní pro sebe zmáhá a otravuje. Počáteční nadšení pomalu mizí...

- A kdyby jste měli popsat svou dnešní orientaci?

Richter: Švehlík je hudebnější než Stehlík, tam se kladl větší důraz na spontánnější hraní. Má vybranější formu, ale zase tu chybí Křečan a jeho nápady. Proti minulosti jsme velmi zjednodušili styl, hrájeme ostřeji, já bych řekl, že dokonce komerčněji než dřív. Prostě jsme přitvrdili.

- Umyslně?

Richter: Ne, nějakým vnitřním vývojem. Sami od sebe.

- Sny, přání, touhy?

Hajdovský: Pracovat ve studiu. Živý koncert je živý koncert, ale studiová práce je něco jiného.

- A udělat přehrávku, ne?

Richter: Když si vzpomenu, jak nás tam vytočili, tak ani nemám moc chuť.

Alexandr Hajdovský - kytara, vokál
Pavel Richter - kytara, vokál
Luboš Fiedler - bas. kytara, ak. kytara
Ivan Pavlů - bicí
Jaroslav Tomášek - bas. kytara

Alexandr Hajdovský - Švermova sady 10,
Praha 8

Stopy dnů

Stopy dnů pod prsty k hraní zvou

Padá sůl přes struny z očí dvou

Každý sám hájí se duhou svou

Tón je dán z komfů houká hou

Slyšíš ta gamba pospíchá

Má rytmus na dva nedýchám a přestávám hrát

Vidíš on tančí v závojích

Chtěl vám naznačit co je smích a na špičkách stát

Prázdný list jen svírá v dlaní nevydržel sílu
spaní nevšední

Měl už v hlavě modrý klásek osedlaný konipásek
zpěněný

/Kateřina Hajdovská/

BLUESBERRY

Hanspaulští BLUESBERRY jsou nejvýznamnější skupinou orientovanou na formy černošského lidového blues od dob krátkodobé existence skupiny Blue Five, kterou v roce 1965 založili Honza Pacák s Jindrou Libešem a Zdenkem Rytřem. Také těžiště repertoáru se v obou případech vyznačuje pokusem o čistotu žánru i stylu, na rozdíl od velkého množství jiných bluesových kapel a interpretů u nás, když si vyberají především písně dua chromého kytaristy Browna McGhee a slepého harmonikáře Sonnyho Terryho a vůbec nejuznávanějšího lidového bluesmana a písničkáře Huddie Leadbetera - Leadbellyho. Pokus o rozšíření palety modernějšími formami v podobě Mayallových písní, se kterými BLUESBERRY vystoupili na 7. PJD s hostujícími houslistou a flétnistou Milošem Valentou se setkal s oprávněnými i neoprávněnými výhradami. S odstupem času a bez možnosti dalšího poslechu a srovnávání /s Mayalem ani s Valentou od 7. PJD veřejně nevystoupili/ dnes již těžko můžeme posoudit, co tyto výhrady vyvolalo, jestli zde sehrála úlohu nedostatečná vyhranost nových skladeb, texty vybočující z dosavadní tvorby Jardy Múllera /pokus o konvenční poezii?/, česká zaujatost proti experimentům nebo doopravdy úlet do jiných sfér, než kde se BLUESBERRY cítí doma.

V období od zářijových pražských jazzových dnů vystupovali v řadě pražských klubů a malých scén, hráli i mimo Prahu, vždy ve svém stálém obsazení Petr Introvič /kytara, zpěv, harmonika, vedoucí/, Mário Čisář /kytara, zpěv/, Honza Špička /kontrabas/. Z posledních vystoupení jsme zaznamenali zlepšený projev obou vokalistů a k již dlouho výborné foukací harmonice Petra Introviče se na vyšší technickou úroveň propracovává i sólová hra Mária Čisáře.

Jejich žánr, jako jeden z elementárních prvků, ze kterých se vyvinula celá dnešní oblast jazzové rockové hudby i pop music, jim dovo-

luje vystupovat úspěšně nejen na jazzových pódiih /Pražských jazzových dnů se zúčastnili již ve třetím ročníku, v prosinci 78 vystoupili na Slánských jazzových dnech/, ale i na folkových scénách /letos již podruhé na Portě/. Na 8. PJD budou těžit ze svého kmenového repertoáru, který se snaží nadále propagovat a s minimem novinek, přesto nás však čeká překvapení v podobě - dnes již prověřených - hostů. Několikaměsíční spolupráce s Jiřím Gíllkem, klavíristou, ORIGINALNÍHO PRAŽSKÉHO SYNKOPICKÉHO ORCHESTRU, přinesla první úspěch v březnu při společném vystoupení na Amatérské scéně v Tesle Karlín. Gíllk se zde představil také jako bluesový akordeonista a zpěvák. Na tomto koncertě se současně poprvé od ojedinělého společného vystoupení na 7. PJD objevil sedmnáctiletý bubínk Honza Fischer, který skupině přinesl také vlastní texty k některým připravovaným písním. Co jinak Bluesberry bez hudby? Stále hrají jako ryzí amatéři a stále se chystají ztéci komisi některých kvalifikačních zkoušek. Čisář se oženil a Introvičovi byl při té příležitosti v obřadní sni ONV Prahy 6 ukraden kufřík s magnetofonem, všemi foukacími harmonikami, všemi texty, z nichž některé byly originálním zápisem a některé další drobnosti. A v dalších letech budou BLUESBERRY trpělivě čekat až se v některém našem hudebním ústavu či nakladatelství zjeví česká obdoba Johna a Alana Lomaxe.

VEKSLÁCKÝ BLUES

Text: J. Tluchoň Müller

Mám bony za šest a půl vočí
mám bony za šest padesát
a svět se mi u nohou točí
tak kup si a můžeš bejt rád.

Tuzex má nad hlavou svítí
a fronta je jak dlouhý had
a holky jak barevný kvítí
a bony za šest padesát.

Mám kožený kvádro a dřiny
mám bezvadný anglický šús
to sou boty vole
a pěstěný ruce jak z Číny
a zpívám si vekslácký blues.

Ref: Chceš bony, chceš bony
chceš bony za šest padesát
chceš bony, chceš bony
tak kup si a můžeš bejt rád.

Prachy si od Němců sháním
kdekdě je rád vyměně - i banka
k lidem se nebalbe skláním
a šeptám své pozdravení.

Ref: Chceš bony, chceš bony

***
Ptá se mi borec za kolik
povídám za šest padesát
asi to byl alkoholik
ušklbl se a začal se smát.

Jinej se ptá co bon stojí
já vedu pořád to svou
v tom pánové dva v stejnkroji
mne chytanou a pryč odvedou.

Kde mám svý kvádro a dřiny
kde mám svý anglický šús
mám mundúr a spravuju šfny
a zbylo mi jen to mý blues.

Ref: Chceš bony, ...

Bluesberry - Petr Introvič - Na Babě 17,
Praha 6

- AMALGAM:**
- 3/ směs různých látek, myšlenek apod.
  - 2/ nerost, vzácná součást rud, stříbra a rtuti
  - 1/ roztok kovů ve rtuti
/Slovník cizích slov, SPN/

Amalgam není hudební skupina. Je to jen hudbou /špatně/ maskovaný test.

VYZVA. REAKCE.

TOUHA, ZKOUŠKA.

Je to jen hudbou zakryté zrcadlo, ve kterém se i přes masné šmouhy a špinu na skle odráží život kolem.

Amalgam není jen směs, není to jen 1+1=2. Amalgam je "podivuhodné setkání jehly a deštníku na operačním stole" stejně tak jako se "každého dne něco překrásného končí, něco překrásného začíná". Amalgam není pokus a dost. Jako se kapka po kapce vleje do oceánu a ve své odpařené smrti znovu v dešti narodí, tak se Amalgam přelévá, ulpívá, zbavuje, vzdaluje, mění, přetváří, hledá, zkouší ochutnávat, naslouchá, přeseďá, čistí, vystupuje, rozbíhá, vrací, otáčí, schovává, leskně, oslepuje, předperá, sráží, bledne šedne vadne, chřadne, zalyká, vypařuje, stáje, mládne, hládne, tloustne, houstne, vyje, nyje, pije, žije.

Není důležité, jestli hraje na kytaru elektrickou či akustickou, i když vždy bude stát na straně slabšího. Není důležité, jestli hraje na kongo, tabla, kocuzumi. Jestli fouká do indické flétny, šakuhači či zobcovky z NDR. Není důležité, že rád hraje na nástroj nejdokonalejší - lidský hlas, i když se na opravdové hraní zatím jen připravuje tím, že destruuje to, co obvykle z hrdla vychází - slovo. Není důležité, jestli Amalgam je 5 lidí či 3 lidi nebo jen jeden člověk. Není důležité, jestli lidé v momentě "zazvonil zvonec koncertu je konec" řvou nadšením. Důležitější je cink cink za pár dalších dnů: cink člověčiny nebo cink úspěchu? Důležité je vtažen doVNITŘ.

A za upoutáním jde hned i připoutání: napětí: soustředění: očekávání: podvědomě upřímná reakce. Jde to rychle za sebou, takže jeden nestihne zavřít deset zámků o tom, že A není ne-A, 3 3=9, toto je klasika a támhle to se nesmí, toto je náš pop -, jazz, rock-, poskockový umělec a tudíž jednoznačně kvalitka.

Amalgam není postoj. Je to zaujetí postoje. Tak či onak. Upřímné ponoření se do hudby i upřímné rozkmitření se s publikem. Odmítání "kšeftů" a ukládání úspor do "blbostí". Vždy nové, jedinečné, neopakovatelné nošení kůže na trh.

Amalgam není sepisování "historie skupiny Amalgam" ex post. Není nic snazšího než z nedostatků vůle k další tvorbě začít přelakovávat pivem nasáklé loňské sny o slávě pozlácením "legendámostí", když přece dobře víme, že jde jen o z nouze čtnost.

Amalgam není estetická dokonalost. Daleko raději je jízvou, šmouhou, mateřským znaménkem a pihou. Dokonce i protézou.

Amalgam není "já mu ukážu" s cílem zesmšnit. Ukazuje na druhé, aby sám sebe odhalil, sám sebe potrestal, sám sebe ranil, sám sebe skrz krk a ty druhé poznal.

Amalgam není dokument o něčem, někom, čemkoliv. Je to daleko raději protest proti dokumentacím, škatulkám, klasifikacím, systémům a známkám. Čím méně po něm zůstane, tím lépe.

Amalgam není spása, východiško, naděje. Daleko raději je jen a jen cestou k východišku, naději, konci i začátku. Neuvažuje o cíli.

Nepřemýšlí o koncepci. Nekalkuluje s reakcemi. Nepoužívá techniku. Nestará se o větší efekt. Ale ví o všem.

Amalgam není pomazánka. Nálepka. Vizitka. Ravnítko. Obálka. Krabice. Daleko raději je zřivnutím, kočičím protažením, lokem vody. I bolením břicha. I průjemem.

Amalgam není reproduktorem, kopií, hlasatelem. Mluví vždy jen za sebe, o sobě, svými ústy. A to je hlavní výhodou hlavní výhodou Amalgamu - amatérismu za každou cenu.

Amalgam není hudební skupina. Je to jen hudbou /špatně/ maskovaný test. Zkouška na život. Pokus o člověka.

/Že je maskou zrovna hudba?, Hudba nelže, a když, tak lež z ní páchne na sto diplomů. A pak, rozechvívá nejen obličej, ale i uVNITŘ./ A o to stále a pořád Amalgamu jde. MAREK

Amalgam - Vlastimil Marek - Lužická 32, Praha 2

CLASSIC ROCK N ROLL BAND

Tvrdit o rock'n'rollové revivalové kapele, že patří do řady souborů alternativních, t. j. umělců orientovaných na takové hudební proudy, o něž nejvíce zájem masové sdělovací prostředky, to je možné snad jen u nás. Už snad jenom v Československu má čistý rock'n'roll pejorativní zabarvení jako měl před čtvrt stoletím, když vznikal.

Classic Rock'n'Roll Band je dnes souborem, který svůj žánr interpretuje u nás v nejčistší formě a s největším muzikantským nadšením. Numa ovšem uznat, že rozvoj zvukové techniky v posledních deseti letech změnil klasický rock'n'rollový sound směrem k hard rocku, což se projevuje i ve zvuku naší kapely, i když se snaží být co nejautentičtější.

Duchovním otcem Classic Rock'n'Roll Bandu je kytarista a zpěvák Josef Pilař, dlouhá léta zavlilý rock'n'rollový fanatik. Už před deseti lety založil skupinu Teenagers, s níž hrál v podstatě to, co dodnes - muziku svých mládků z gramofonových desek. Jenže pak odešel na vojnu, tam taky muzicíroval a dokonce se svým dnešním spoluhráčem Pavlem Novotným. Po vojně dlouhá léta nic, jen se pozvolna scházeli kamarádi a když jich bylo tak na založení kapely, vznikla skupina Old Teenagers. Smolný soubor, pronásledovaný nepřítelí snad všeho, co se mohlo naskytnout. Teprve vloni v létě, když došlo k výměně kytaristy a změně názvu, usmálo se na Classic Rock'n'Roll Band štěstí. A po úspěšném startu na 7. přehlídce amatérů v Radopaláci, jakž i po několika koncertech v menších klubech a podnikcích zaexcelovali na letošních Rock'n'rollových velikonočních, kdy vytvořili nevdanou atmosféru publiku a dokázali, že se lze dobře a uvolněně bavit, aniž hrozí demolicí sálu. Už dvacet let jsme se to lidi pokoušeli naučit a teprve Classic Rock'n'Roll Band nám názorně předvedl jak se to dělá.

Classic Rock'n'Roll Band dnes tvoří kromě Peppy Pilaře, jenž je velkým guru souboru, kytarista Petr Brmada, saxofonista Miroslav Chadima, bubenská Vladimír Jurásek a basista Ivo Pospíšil. V souboru se střídají, popřípadě hrají dohromady dva klavíristé Pavel Novotný a Ivan Šoltyš; to podle toho, kdo má zrovna šichtu.

Kromě hudby mají členové kapely jednoho velkého koníčka - stolní tenis. Po třihodinovém vysílujícím koncertě jsou ochotni mlátit do celuloidového míčku skoro až do rána. Zlí jazykové tvrdí, že své přátele i konkurenty hodnotí ne podle jejich uměleckého výko-

nu, ale podle toho jak hrají ping-pong.

Josef Pilař - Sukrovamická 57, Praha 6

BRIGÁDA BRATŘÍ PELCŮ

Jindřich Pelc - nar. 15. 1. 1952

V dětském věku navštěvoval LŠU, 7 let housle, později kytara, první kapelou, v které působil, byla rocková skupina White Stars /v roce 1968/. Zde však obsluhoval bicí nástroje, stejně jako později v další karlovarské skupině Trilobit, v roce 1969 to byla skupina Panoptikum se zappovským repertoárem. Zde již hrál na el. kytaru a housle. V letech 1970-1971 byl hráčem na el. housle ve skupině Verikuko, s kterou vystoupil na Beat Salonu v Praze v roce 1971.

V roce 1973 spoluzakládal jazzrockovou skupinu J 4, zde se věnoval hře na el. kytaru a vokálnímu projevu. Se skupinou J 4 vystoupil v r. 1975 na Slánských jazzových dnech a v roce 1976 na amatérské přehlídce Pražských jazzových dnů. Kapela si při svých dalších vystoupeních, vesměs v Západočeském kraji získala mezi posluchači příznivý ohlas. V roce 1977 po svém odchodu na studia do Plzně působil jako vokalista s plzeňskou jazzrockovou skupinou Elegie, s kterou opět vystoupil na PJD 1978, na jaře. Ve skupině Elegie se setkal s trumpetistou Františkem Kučerou, s nímž opět spolupracuje ve skupině BBP. Jindřich Pelc je spolu se Zdeněkem Pachovským autorem veškerého repertoáru BBP. Jeho hra na kytaru je především ovlivněna blues, jeho vzory jsou Jimmy Hendrix a Frank Zappa, stejně tak jeho tvorba je poznamenána blues a M. Davi-sem.

Skupina BBP vznikla setkáním J. Pelce a Zdeněka Pachovského v září 1978. Oba jsou studenti Pedagogické fakulty v Plzni, oba však pocházejí z Karlových Varů.

Zdeněk Pachovský - nar. 11. 9. 1957

Šest let piano na LŠU, pak flétna a vystřídal ještě několik dalších nástrojů, než zakotvil u kytary. Pochází z hudebně orientované rodiny, věnoval se studiu vážné hudby a klasické kytary. Na gymnasiu jako kytarista v rockové skupině, později příležitostně působil s několika různými kapelami. V té době u něj začal vzrůstat zájem o jazz a tak po svém odchodu na studia do Plzně a po krátké epizodě ve skupině Medium došlo po několika "kolejních" jam sessions s J. Pelcem ke vzniku skupiny BBP. Zdeněk Pachovský rovněž působí externě vkarlovarském tanečním orchestru Miniband. V začátcích byly jeho vzory E. Clapton, J. McLaughlin, v současnosti mimo kytaristy, kteří se věnují vážné hudbě, poslouchá Ralpha Townera, Jim Halla a Joe Passe.

Ivan Pelc - nar. 16. 8. 1954

1962-69 LŠU piano, pak bicí nástroje, později soukromé studium, v letech 1969-71 bicí nástroje v rockové kapele KDO-CO, 1971-73 příležitostně s různými skupinami, 1973-74 rocková skupina O.N.O., v roce 1974 s rockovou kapelou Proměny vystoupení na rockovém festivalu v Nymburce, 1075 77 vojenská služba /vystoupení na festivale vojenských skupin/, 1977-78 působil jako hráč na různé bicí nástroje s folkovým duem Wagnerová-Vřzda, od roku 1978 obsluhuje bicí nástroje v karlovarském orchestru Miniband.

Ke skupině BBP se připojil začátkem roku 1979 před jejím vystoupením v karlovarském Jazz klubu. Má rád big bandy /M. Lewis, T. Jones, T. Akiyoshi, L. Tabackin/ a všechny

dobry jazz. Z bubenků je jeho oblíbenecm Danny Seraphine ze skupiny Chicago.

Jako host se skupinou vystoupí na PJD další hráč na bicí nástroje Robert Koryčánek, který již působil s Jindřichem Pelcem dříve v karlovských skupinách Verikuko /hrál zde na basovou kytaru/ a J4 /bicí nástroje/. Mimo působení v příležitostných skupinách je stálým členem Karlovského dixielandu B.C.

V poslední době se rovněž zabývá kompoziční prací.

JABLKOŇ

1 když tomu tak obvykle nebývá, vznikl nejdříve název. Zakládající členové Ingo Bellman a Michal Němec se seznámili až o něco později na jakési vojenské soutěži. V té době už byli poměrně zkušenými muzikanti. Michal měl dokonce četné zkušenosti se zakládáním skupin: "Jakmile jsem viděl někoho schopného, hned jsem se ho chytil. Tak jsem založil desítky skupin... ve škole i jinde. Většinou ale vydržely dva, tři měsíce.

V první polovině roku 1976, po skončení vojny, se Ingo s Michalem sešli poprvé jako kytarové duo JABLKOŇ. Ingo třhnul spíš k vážné hudbě, Michal k původním písničkám. Oba prosažovali své tak dlouho, až zjistili, že začali hrát něco nového, k čemuž by potřebovali rytmiku. Tak Michal přivedl Ivana Podobského. Dál už vlastní styl a zaměření hledali ve třech. Hráli folkové písničky, ve kterých se objevovaly jazzové prvky a jako doplněk ještě vážnou hudbu, teď už poněkud upravenou. Svůj repertoár si potřebovali ověřit na posluchačích, ale: "Aš v polovině roku 1977 jsme udělali zkoušky u PKS, protože jsme si mysleli, že bez nich vystupovat nesmíme. /Dodnes jim nebyly nic platné/. A pak jsme hledali kde a pro koho začít hrát. Každý pokus skončil u první otázky pořadatelů: Jste schopní vyprodat sál? A co vlastně hraje?..."

Koncem roku přece jenom vystoupili. V měsíčku pod Troskami, z kterého Michal pochází. /Poblíž mimochodem roste maskot skupiny, památný Jablkoň, což je podle Ingo, který prý stromům moc nerozumí "asi 400 let stará krásná hrůška"/. V té době se také definitivně rozhodli zaměřit se na tu část hudby, která se nejvíce přiblížila jazzu. Po celý další rok se pak věnovali budování nového repertoáru. Ingo a Michal s manželkami skládají texty i muziku. Textů prý mají plné zásuvky a některé jsou ochotni podstoupit dalším skupinám.

V současné době hraje Jablkoň skladby členů skupiny a několik úprav. Používají výhradně akustické nástroje.

Jablkoň - Ingo Bellmann - Jablonecká 412/50, Praha 9

EXTRAKT

Skupina vznikla před necelým rokem z různých kolínských kapel. Odtud i název skupiny. Po založení skupiny jsme hráli několik měsíců na tanečních zábavách v okolí Kolína a v Posázaví. Postupně jsme začali do repertoáru zařazovat vlastní skladby, čímž jsme si mezi tanečtívu mládež získali pověst čemé ovce mezi ostatními skupinami a nakonec nám nezbylo nic jiného, než hrát sami pro sebe. To hlavně z toho důvodu, že v Kolíně neexistuje žádný klub nebo podobná instituce, kde by byla dána příležitost začínajícím skupinám, které se snaží o vlastní tvorbu. Podobné akce se zúčast-

nujeme poprvé. Hlásili jsme se sice již na podzimní PJD 1978, ale přihlášku jsme bohužel poslali pozdě. Věkový průměr skupiny je cca 23 let.

Hrajeme instrumentální skladby, zpěv pouze jako scat.

Obsazení skupiny:

Jan Černanský - kytara

Jaroslav Šantrůček - vedoucí, klávesové nástroje

Jaroslav Uxa - basová kytara

Vladimír Husák - bicí

Mírka Neckářová - vokál, scat

Extrakt - Jan Černanský - V zřdkách 358, 280 00 Kolín

0,3 L

Letos s menší kubaturou

Skupina 0,3 L vznikla v říjnu 1977 z důvodu celkem neobvyklého či možná obvyklého až příliš. Šlo o to, vyprovokovat pár našich kamarádů. Koupili jsme si nástroje a začalo se cvičit ve sklepní zkušebně.

Život souboru byl pak už typický. Došlo k různým změnám v obsazení a proměnám stylu, takže pod názvem 0,5 L vystupovala na podzim 1978 na PJD skupina teprve půl roku stará. Po vystoupení v Radiopaláci, které dnes sami nazýváme trapasem, došlo ke změnám v kytarovém složení, přibrali jsme saxofon, snížili obsah o dvě deci a začali to s hraním b r á t d a l e k o v á ž n ě j i. Později jsme zjistili, že každý směřujeme jiným směrem, takže to vypadá zase na další rozpad.

Josef Blažek - Slezská 80, Praha 3

Dnešní složení skupiny je:

Josef Blažek	- bicí, vedoucí souboru
Richard ?	- basa
Rudolf Roždalský	- elektrická kytara
Petr Mašek	- elektrická kytara
Tomáš Rinder	- tenor saxofon a další dechové nástroje

Za zmínku možná stojí, že Rudolf hraje na stejný nástroj i ve skupině Erastus. Máme vůbec nějaké vyhlídky do budoucna? Předpokládáme rozpad. Saxofonista a jeden z kytaristů budou určitě hledat uplatnění jinde, takže se možná vrátíme k dvanáctistrunné kytáře našeho bývalého člena Vodrlinta. V nejbližší době od nás můžete čekat skladby Bod mrazu, Ranní kašel, Elišku a Vejce.

SVÍCE

Již dříve jsme se s Tomášem Hýblerem pokoušeli hrát v duetu /basa, kytara/ některé jeho skladby. Svíce sama vznikla prakticky v říjnu 1978, kdy jsme začali zkoušet s Tomášem Pelikánem, který chtěl hrát podobnou hudbu jako my, a o něco později se zpěvačkou Annou Bažantovou z Plzně. Hrajeme převážně moderní akustický jazz, většinou vlastní produkce.

Obsazení:

Tomáš Hýbler - akustická kytara

Jaromír Kolářek - kontrabas

Tomáš Pelikán - flétna, housle

Anna Bažantová - vokál

Svíce - Jaromír Kolářek - Maltézská 14, Praha 1

ŽABÍ HLEN

Lidi, kteří tvoří jádro skupiny Žabí Hlen /mnohdy nesprávně nazývané Žába/, se poprvé setkali na hudební bázi v březnu roku 1978. Většina z nich už ale toho měla v té době dost za sebou. A to zcela nezávisle na sobě. Někdo obsluhoval v šedesátých letech bombardón v orchestru Šmidrové, další si ničtil prsty u rukou při hře na kontrabas při tanečkáckých - taky kdysi dávno. Další dva jedinci založili počátkem sedmdesátých let tohoto století skupinu The Pižďuši Bluesbreakers Band, odkojenou Mayallem, Dylanem a tak dál a vůbec. O něco později jiný nyníjší člen Žabího Hlenu projektoval posléze nevzniklou, ale za to slibnou skupinu Přirození /rozuměj jako v tom smyslu jako ti jsou.../.

Ostatní byli tou dobou kdoví kde. Všechno po letech sjednotil jeden nejmenovaný pražský antikváriát v Dlážděné ulici číslo pět, kde se všichni nyníjší členové Žabího Hlenu sešli buď jako zaměstnanci nebo jako náhodní i méně náhodní zákazníci, na základě teorie mikrosvěta zpřizněných duší.

Podstatou hudby Žabího Hlenu byla a zůstala radost ze spontánního tvoření právě teď, zpočátku jenom recese a sranda, posléze potom "eště něco...". Co člen, to jiný přístup, jiný zájem, jiný podtext. "Až se všichni shodnem, tak přestanem existovat...Jediná třížádost: Hráti si doma v pokoji nebo ve sklepe na Žižkově, nahrávat si to a poslouchat to. Nahrávky pod širým nebem. Nástroje od prádelních hmočů přes tibetské zvonečky až po kytary s būúúštrama a wahwahama a varhany a piano..

Účast na Jazzových dnech v květnu 1978 v Doprávních podnikách - pustá sranda, málem atentát. V říjnu 1978 v Radiopaláci už to bylo spřádání, dokonce jsme prý "intelektuálně provokovali", ale koho nebo co, to nám nebylo řečeno, za to člen jiné, s námi hrající amatérské skupiny zaplakal /odposlechnuto/: "Jestli vyhraje ta Žába, tak už sem přišť nepudem!" - z čehož jsme si domysleli, že někdo chce taky vyhrát, což nás překvapilo.

Spousty kazet a pásků, plány na jejich využití i v jiných oblastech "umění". Názozy členů skupiny na veřejné vystoupení diametrálně odlišné: "Z osmi hodin hraní stojí za něco to poslední půlhodina!" Z tohoto pohledu se tudíž zdá být veřejné vystoupení spíš jenom exhibicionismem a "je to úplně něco jiného, než..." ale třeba taky ne.

Vzory nejsou, jen oblíbení jsou a vlivy odkudsi, odkud nevíme. Co člen, to jiný zájem. Pattie Smith, Ravi Shankar, Dylan, Tangerine Dream, Beefheart, Zappa, Parker, Varese, Stockhausen, Can, Mayall, Bartók, cikáni, synagogální zpěvy, Davis, Třešňák, Pink Floyd, Amon Düül, blues, lidová hudba Zimbabwe nebo něčeho podobného, Dubuffetova "Brutální hudba", hroznej guláš bez přemejšlení se zpěvem velryb a delfinů..

V žádném případě české džézrock /chudák Zawinul/, v žádném případě homba za "původností", máme spíš někdy radost, že už taky někdy někoho něco podobného napadlo, když se k tomu dostanem. Ne všichni ovšem - "Až se všichni shodnem, tak přestanem existovat...". Jak složení Žabího Hlenu, tak i nástrojový park jsou silně variabilní. Zakládající členi:

Jan Hofman - ak. kytara, basová kytara, cvrlikající ptáček, vokál, nádražkácká trumpetka aj. Jiří Hromas - ak. kytara, el. kytara, vokál, percussions, aj. Václav Semička - toho času na vojně. Mirek Slavík - foukací harmoniky, zobc. flétny, bicí, metalofon, vokál, ak. kytara aj. Další členi: Aleš Veselý -

- klávesové nástroje, /pokud někdo zapůjčí nebo jsou-li po ruce/, zobc. flétny, vokál, percussions, autogen aj. Vladislav Zadrobílek - bicí, vokál, percussions aj. Aleš Tejkl - ak. kytara, el. kytara, klávesové nástroje, bicí, vokál aj. Ivan Sedláč - percussions, vokál aj. Petr Votřk - percussions, vokál aj. /dva posledně jmenovaní tvoří společně Rytmičkovou Skupinu Klubíčko./ Zkratka aj. znamená, že všichni jinak hrajou na všechno a mnohé z nástrojů nebyly vůbec jmenovány. /K této základní sestavě se obvykle připojují jacíkoliv hosté v počtu nejistém /2 až 5/, organicky zapadající do celku.

Věkový průměr Žabího Hlehu je něco mezi dvaceti devíti a třiceti léty, průměr našich "ř kvé" jsme si doposud nenechali vypočítat. Texty skupina má i nemá, protože buď tyto nejsou zhudebněny, nebo se za ně jejich autoři stydí.

Odpor k jakékoliv tendenci, hrozná sranda z odborných rozborů a snah naroubovat na naše zoufalé snažení nějaké filosofické podtexty a zpětné rozborů.

Kladný pól minulých Jazzových dnů - Duman + Posejpal, záporný bod - F.O.K

Spojení na večer: Mirek Slavík, Wilhelma Piecka 73, 130 00 Praha 3, tel. 2559825
Kapela vystupuje na čistě amatérské bázi.

KIZAK

Naivní umění má v Československu dlouhou tradici. Připomeneme si například obrazy Josefa Hlinomaze, Ludmily Procházkové a Václava Beránka, ze dřeva vyřezávané figury Jana Paříka nebo verše a prózy Aloise Beera, Jožky Mrázka - Hoříckého nebo legendárního kinooperátora Pepy Pánka. Možná, že v oblasti hudby se k nim připojí jméno Petera Kizáka. Zde je jeho vlastní životopis: "Šest roků som sa učil hre na klavíre, ale s veľkými potiažami, ktorých príčinou bol RYTMUS. Nikdy som sa nedokázal prispôsobiť predpísanému rytmu. Po ukončení ZDŠ som vstúpil do učebného pomeru ako opravár klavírov a organov. Vtedy som začal hrať na písťalovom organe pod vedením prof. Ivana Sokola v Košiciach. Avšak rytmus bol znova príčinou toho, že tento profesor ma odmietol vyučovať. Po roku učenia v Košiciach som sa rozhodol pre štúdium na SPŠ VHN v Krasliciach. Tu som sa poprvé začal zaoberať prvými pokusmi o interpretáciu piesni pop-music. Moji kamarádi však pri počúvaní mojej interpretácii dospeli k jednému jedinému záveru, vysmiali ma: "Veď to je jazz." Moj osobitý rytmus daný asi mojou povahou.

V 3. ročníku SPŠ som začal skladať moje prvé pesničky s tým, že: "Je to moje, a čo je moje to si môžem hrať, ako chcem ja. Prvá z piesní bola pieseň: "Kral bez tienov. Keď som poprvé vystúpil s mojimi piesňami bol som odsúdený pod zámienkou: "Veď to je Hamell. Neveril som tomu a neverim ani dodnes, pretože pred tým, čo som začal skladať som Hamellovu tvorbu vôbec nepoznal.

Keď som sa v októbri zúčastnil seminára pre pol. pieseň v Sokolove, moje piesne boli ohodnotené P. Hannigom a J.D. Navratilom veľmi kladne a ako prínos pre modernu amatersku tvorbu.

Zúčastnil som sa FPP okresu Sokolov a postúpil som do krajského kola v Domažliciach, kde moju tvorbu odmietli a dali prednosť komercii. Dlhý som hľadal názov pre štýl mojej hudby a nakoniec po úvahe som dospel k dost svojráznemu pomenovaniu: FOLK - JAZZ.

FOLK preto, že väčšina tém mojich piesní vy-

chádza čiste z východoslovenského folkloru. JAZZ preto, že štýlovo a možná rytmom sa približuje jazzu.

Moja pieseň s prvým českým textom: Narkomani nezpívajú, jej melodia vychádza z moravského folkloru.

V mojom repertoáre mám asi 12 piesní. Texty a hudbu k nim si robím sám. Pieseň: SLNKO, je od slovenského básnika Miroslava Václava.

Ostatné, prečo by práve rocková alebo jazzová hudba nemohla obsahovať práve složku inžiniersko umění. Brian Eno kdysi veľmi výstižne napísal, že tí, ktorí by boli v deväťdesiatom storočí mali byť básniky, sú dnes rockovými hudobníkmi. Moderní hudobní žánry síce ešte na svojo Celníka Rousseaua čakajú, ale zitra alebo pozítie sa môže objaviť /V/

NARKOMANI NEZPÍVAJÍ

V prachu dýmu vína, ze zakouřených šatů vyhrabal jsem pohled starých dnů. Zbaběle zabil jsem hořící plamen víl, mořské vlny bodal jsem samotou.

Počítal jsem vrásky v očích znavených a na dno psal jsem otazník. Proč život svůj odevzdal jsi snům, šedé víno pil, jeho chutím lelkoval.

Už kvete žal na hrobě narkomana, žal příbuzných a známých. Co říkat mám, stojím jak šedý sloup, vyčítat myšlenkám, já jsem snob.

Znám tuhý dým, zpěv sborů falešných, ladit sílu bouřlivého vína. V ruce žal, v očích tvář kamaráda, snad květ bych měl dát na hrob narkomana.

Spln jeho práci byl, viděl jen erotiku víl, prorážel hráz cílů svých. Lftal jak okřídlený kůň, když zaschla krása jeho rtům.

Neznám dále fomulí, kterou bych píseň psal, snad květ bych měl dát na hrob a žal. Neznám dále fomulí, kterou bych píseň psal, černou však výčítku narkomanům dám.

Jak těžké je čist myšlenky kamaráda, když žal svůj házím na hrob narkomana. Bouří se víno s dýmem a šedé spektrum snů, odcháším s myšlenkou života snů.

Petr Kizák - SPŠ VHN 35801 Kraslice, okr. Sokolov

MODUL

Josef VEJVODA - nar. 12.12. 1952, Karlovy Vary. V patnácti letech si koupil kytaru. Ve dvaceti začal hrát v první skupině "J 4". Po tom hrál v několika dalších skupinách a od roku 1977 v Modulu. Dříve poslouchal J. Hendrixe, Cream, Jethro Tull. Nyní jazzové a jazzrockové skupiny.

Václav VEJVODA - nar. 17.12. 1950, Karlovy Vary. Začal hrát na bicí a zároveň i ve své první skupině v sedmácti letech. Potom následovalo několik dalších skupin. V roce 1969 se zúčastnil se skupinou Mysty Jeans beatového festivalu v Pelhřimově, která získala 1. místo. V roce 1973 šel na vojnu. Potom hrál v několika dalších skupinách a od roku 1977 v Modulu. Jeho vzorem na bicí byl vždy Josef Vejvoda. V poslední době se k němu připojil i Petr Šprunk.

Antonín ZIT - nar. 21. 5. 1949, Karlovy Vary Začal v sedmi letech docházet do LŠU na housle. Pro nedostatek zájmu po dvou letech LŠU

opouští. V patnácti letech dostal k narozeninám kytaru a o rok později již hrál v první skupině. Vzorem v této době mu byli Beatles. Od roku 1968 hrál profesionálně u KPF v Plzni. V roce 1970 končí jako profík i kytarista. V roce 1973 extemě spolupracoval už jako bas-kytarista u skupiny Metronom a zároveň s ní nahrál několik písní pro rozhlas a SP desky v Plzni a Praze. Od roku 1977 hraje ve skupině MODUL.

Vladimír HENDL - nar. 31.12. 1952, Ostrov nad Ohří. V deseti letech začal hrát na kytaru a zároveň i v první skupině. Na vojně se zúčastnil dvakrát soutěže ASUT v Kroměříži. Po skončení vojny hrál v několika skupinách a od roku 1977 účinkuje v Modulu. Jeho vzory: Larry Coryell, Wes Montgomery a Django Reinhardt. Jeho zájmy? - Rád vaří.

Modul - Václav Vejvoda - Engelsova 91, Karlovy Vary

OLDŘICH JANOTA

"Historie? Historie podobná osudům celé bílé generace, jejíž kritická adolescentní léta spadala do druhé poloviny šedesátých let. Bývala to celá řada sdružení, která nepřežívala svoji premiéru. Zrovna teď se to mělo jmenovat Burčák, ale nedočkalo se to ani té premiéry. Takže solitérní zpěvák díky sile okolností."

KRUHY

Rezaví rytíři kousek dál pod horou, kam polí přijíždím, pohnuli závorou. Lipovou alejí brodím se závějí žlutého listí až do těžkých vrat.

Chodím tu po zámku a otvírám studánku stařenskám s dětskými obličejí za oknem bez mříží, ztmule prohlíží skleněnou tabuli, která nás dělí.

Protínáme kruhy a vítr fíčí ve škvírách protínáme kruhy, ale náš vlastní už zavírá

Do zádne z lidských vět nevtěsnám jejich svět i když ho na dotek jakoby mám svůj stín, odraz člověka hlas, který zdaleka přináší píseň, kterou už znám.

Hladina ve džbánku zčeřená je ve vánku jednou snad lépe ti porozumím lidskému pohledu, trhlíně na ledu tichému úsměvu.

ZTRACENÝ VE SVĚTĚ

Za okny nemocnice brečely všechny děti které se dnes narodily když ty ses narodil jenom s jedinou písničkou mezi větrolamy a hraocí kostky na louce ve znamení Panny u modré studny dobrodiní chladné vody, barvy duhy tři splněná přání

Když bylo před vánoci oživly stromy tančily zvířecí masky pastýři z chlebového těsta přijeli z dálky vytáhli ze skříni staré šaty sloupkové hadiny odjely na koni mezi modré šálky za záclonou ve skrytu tě pokryly polibky bílé baletky

Kolem padaly květiny z rukou spící dívky její dlouhé šaty tě pobavily vyběhl jsi za barevnou reklamou a štestím na chodníku

vytáhl foukací harmoniku ulice, městské brány, mlčenliví bráhmáni znamení na obzoru, dívky pozvání cizí ruky

Vftr roznál mraky, vftr rozhodil vlasy
vftr pñiplavil lodi
záhada potkala náhodu, náhoda potkala únavu
tak zvedni hlavu -
ulice procházífš zpátky, bohaté látky
modré květy dályky
na zem padají korálky

Za okny nemocnice brečely všechny děti
které se dnes narodily
sedífš pod kamenným koněm jenom s jedinou
písničkou

a vftr si pohrává s ohněm
ulice, prázdné chrámy a zaprášené knihy
řeky, květiny, sny, vidím tě ještě chvíli
a potom mizífš.

HNOUT SE BEZ TEBE

Kámen se bez tebe nemůže hnout
turbína běžet, pohnout se šroub
svatí jít do nebe, papír do suroviny
co ti mám říkat, není to jiný

Jsi pro můj talír máslo a chleba
jsi na můj vlak dělnická sleva
co krčífš ramenama - tvá divná realita
vždyť to všš dávno sama, nato se těžko zvyká

Jsi pro mé vady hotovej padák
jsi pro mé noci péřový spacák
jsi pro mé filosofy hranice skutečnosti
teplo, teplo, teplo - a pocit vzájemnosti

Co jiným Startky, co jiným humanita
vexláckúm marky, co jiným k noci výtah
co jiným sláva a pocit zbytečnosti
jsi pro mě svatá pověřífš skutečnosti

Co slabým úkryt víny a desiluse
co spáčům úsvit, co holkám v krámě tuzér
co výhra v kartách a místo na řečnosti
jsi pro mě svatá pověřífš skutečnosti

Roztaží ledy, zaplaví poušť
obrátfš řeky, zrezaví spoušť
vyhynou zvířata, zmizí i dřín
teď jsi však pro mě svatá a není to jiný.

Oldřich Janota - U druhé baterie 203, Praha 6

SLZY

Jamila Matoušková o Zuzka Stiborková se zna-
jí od malička. Oběma se líbil běžný folk a za-
čaly se o něj také samy pokoušet. Nejdřívě o
kopie písniček, později o písničky vlastní.
Jamila kromě hry na kytaru tñhla také k více-
hlasu. A tak si zakládající členky k sobě naš-
ly třetí zpěvačku /do roku 1977, kdy pñišla
Lenka Novotná, se vystřídaly v kapele tři/.
Poprvé na veřejnosti vystoupily jako dívčí
trio Slzy. Na Portě 1971, kde za doprovodu
kytary zazpívaly vlastní i převzaté písničky
folkového charakteru. O čtyřti roky později
se rozšířila instrumentální složka skupiny.
O Pavla Stiborka, kterého Jamila se Zuzkou
znaly ještě ze střední školy. Pavel hrál nej-
dřívě doprovodu na piano, které byly postupně
čím dál více jazzové. Baskytarista Richard Fi-
lický, který pñišel vzápětí po Pavlovi, hrál za-
se nejradši rock...

A protože všichni mají dostatek invence, zača-
ly Slzy hrát výhradně původní repertoár, zalo-
žený především na dívčím trojhlasém vokálu.
Ještě v roce 1975 zvítězily Slzy ve folkové
části Porty, odkud si odvezly nejvyšší trofej
v letech 1976 a 1977.

V roce 1976 pñišel k Slzám flétnista Jiř Exner
se sklonem ke klasice a zdravé kritice. Stal se
korektorem skupiny, ve které se "skeptickým"
hlasem snaží tvorbu uvádět na pravou mřu.
V průběhu doby spěje repertoár pñirozeným vý-
vojem ke složitějším kompozicím, s promyšlený-
mi aranžmá, ve kterých se vedle vokálu stej-
nou měrou uplamňují i klavírní a flétnová sóla,
a stále více tak rytmika. Slzy se představily
zatím publiku v klubech - Malostranské besedě,
Řeznické, v R klubu, apod., na folkových
festivalech - Českém Krumlově, Žilině, Ostravě.
V čs. rozhlase natočily sedm písniček,
zúčastnily se soutěžního seriálu československé
televize Příležitost pro talenty a ostravského
Folkolotoče. No první amatérské pñehlídce vy-
stoupí bez flétnisty, který t.č. plní základní
vojenskou službu.

Slzy - Josef Novotný - Myslivečkova 9,
Praha 6

VYAMHUM GAS GROUP

Čili "vyčichlý amatérský hudební kvas" -
- existuje formálně od jednoho chmelového roz-
hovoru v roce 1977. "Tehdy jsme se po shléd-
nutí jedné kapely dohodli, že to spolu do toho
přítšního chmelu zkusíme. Nakonec nám to vydr-
želo trochu déle."

Od té doby skupina hraje střídavě v bytech čle-
nů, A protože je svým zaměřením spšše big-
beatová, sousedé si zřejmě vytrpí své. Zvláště
při složením: basa, bicí, harmonika, el. kyta-
ra, klavír.

Skupina ovšem vystoupila několikrát i na ve-
řejnosti: na chmelech, tancovačkách a dokonce
na veřejné jam session v "jednom pražském klubu".

"Jsme asi natolik citově labilní, že nikdy do-
předu nevíme, jak hrani před lidmi dopadne.
Neříkáme to jen tak, protože už s námi lidé
pár grotesek zažili /ale opravdu jen pár, vč-
krát jsme ještě nehráli/. Vedle problémů tech-
nických a časových má skupina i problémy tech-
nických: - ne a ne sechnat další muzikanty,
- Na vibrafon, saxofon, kytaru, percussion
apod..."

A plány? - Bylo by ideální prokládat elek-
trický rámus akustickými věcmi. Ale to chce
kromě technického vybavení také naučit se
líp ovládat mozkovou výhybku... Pokud se
nám podaří sestavit program hráli bychom nej-
raději v klubech..."

V současné době skupina hraje skladby původ-
ní i převzaté, zpívá většinou vlastní texty a
poslouchá "všechny hudební i nehudební zvuky
od staré sanfanciské vlny po jazzovou par-
tu Američanů i severanů u ECM /třebaže to
z hraní není vidět/".

Členové mají k sobě naprosto kamarádský vztah.
Ve skupině je jeden umělecký vedoucí a dva
zástupci. Po týdnu se funkce střídají.

Složení:
Karel Ešpandr - kytara, klavír, harmonika
Martin Brožek - basa
Vladimír Hošek - bicí

Vyamhum Gas - Karel Ešpandr - Finkovská 6,
Praha 6

S.PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY '79

SCÉNA ALTERNATIVNÍ HUDBY